

el nou cavall EXPRESS

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE MARXES DE CAVALL DE CATALUNYA

FEBRER 2018 N° 93

AMAC. Rambla Guipúscoa, 23-24, 4t. 08018 Barcelona. Telèfon 667 717 979

Editorial

Benvolguts companys/Benvolgudes companyes,

Comencem un any nou i el primer que vull fer és desitjar-vos un bon i feliç 2018!

Pel que fa a l'associació, ja tenim el calendari de totes les activitats penjat a la nostra pàgina web. Veureu que hi ha, com a mínim, una activitat cada mes, sigui de cap de setmana, o de més dies.

Feu temps per poder organitzar les vostres agendes i participar en totes. L'objectiu és fer rutes per les quatre províncies de Catalunya, a excepció del mes d'agost. Aquest any tenim prevista una sortida de 8 dies pel Pirineu atlàntic francès durant l'estiu.

Al moment d'escriure aquesta editorial, acabem de fer la primera ruta de l'any, organitzada per l'Olga i el Joan, per la zona del Moianès. Com a norma, el mes de gener fem la sortida d'un dia: cavall al matí i després una calçotada on no hi va faltar de res. Us puc dir que comencem forts i amb moltes ganes de marxa... a cavall. Ho demostren els 61 genets i els 80 participants a l'hora de dinar.

La ruta va començar a les 10 del matí i vàrem fer uns 22,5 quilòmetres per pistes i corriols, en un entorn molt bonic que va fer que el matí es fés curt: a les 14:30h ja erem a taula. L'organització perfecta, l'ambient, com sempre, molt bo, cap incident destacable. Conclusió: un dia fantàstic on vàrem poder gaudir de la muntada a cavall i de trobar-nos de nou.

La propera serà el mes de febrer: farem un cap de setmana a la platja. Us hi esperem!

Joan Martí Pozzi
President AMAC

CALENDARI D'ACTIVITATS AMAC 2018

MES	DATA	ACTIVITAT	ORGANITZA
Febrer	17 i 18	Tarragonès	Eugeni Ramos
Març	17 i 18	Alt Penedès	Magí Rovira
Abril	14 i 15	AUTONOMIA	AMAC
Abril/Maig	del 28 al 1	XXXII Trobada – La Garrotxa	Francesc Llorà
Maig	26 i 27	AUTONOMIA	AMAC
Juny	9 i 10	Cerdanya	Esteve Costa
Juliol	7 i 8	Sant Joan de l'Erm	AMAC
Agost	11-18	Pirineu Atlàntic	AMAC
Setembre	1 i 2	AUTONOMIA	AMAC
Setembre	15 i 16	Cassà de la Selva	Jesús Soler
Octubre	12, 13 i 14	XXX Cavall de Ferro – Osona	Joan Silva i Judith Torrens
Novembre	10 i 11	Terres de l'Ebre	Joan Pi
Desembre	1	ASSEMBLEA GENERAL	AMAC

VOLTAR PER CATALUNYA

SENDERS DEL VALLÈS NATURAL

Els passats dies 11 i 12 de novembre ens vàrem trobar novament per fer una sortida pels voltants del Vallès, un mix entre el Vallès Oriental i l'Occidental, pels senders del Vallès Natural.

Aquesta ruta, tant per al Jaume com per mi mateixa, ha sigut molt especial ja que és la primera que organitzàvem i volíem fer alguna cosa diferent: volíem mostrar els millors paisatges i volíem compartir vistes meravelloses... però això suposava fer massa quilòmetres, així que, semblava que el mal de cap més gran que tindríem seria el de reduir la ruta. Pel demés, era una ruta fàcil ja que, quasi tota ella, era per pistes forestals.

Dissabte vam fer la pujada passant pel Castell de Gallifa, Guanta, Sant Sebastià, Castell de Sentmenat i vam arribar als terrenys preparats pels cavalls a Can Turull.

Era espectacular veure tants cavalls junts, una caravana que feia molt de goig!

De fet, aquesta va ser la sorpresa més gran i agradable que vam tenir: el nombre de participants, vam ser més de cinquanta cavallistes. Un grup impressionant, la majoria dels quals ja ens coneixíem, i això feia l'ambient d'allò més divertit, relaxat i, perquè no, gastronòmic.

Us explico el "gastronòmic": vam començar el dia amb un senyor esmorzar-barbacoa per preparar una botifarra amb pa acabat de

fer, coques de xocolata i de crema. Després de la parada per dinar a Sant Sebastià de Montmajor, un poblet petitó, vam estressar el cambrer del bar fins al punt que ja no ens volia ni cobrar els cafès per tal que marxéssim, he, he, he... A continuació, vam fer algun corriolet pel mig del bosc i després, tatxan! Sorpresa: en arribar a Guanta ens esperava un berenar típic amb torrades de pa de pagès, tomàquet i safates d'embotit per donar i per vendre.

Per tancar aquest dia tan rodó, vam tenir un petit obsequi: sopar amb musiqueta al càmping Pascualet.

Diumenge, la ruta va ser molt planera, passant per Palau de Plegamans, Serra Barona, càmping abandonat de Palau, riera de Caldes i també per la Granja-Escola Torre Marimon.

Tot va anar molt bé, sense incidències. El cas és que la ruta era tan planera que els genets estaven desitjant poder fer una galopada i alguns es van avançar una mica per complir aquest desig ja que els camins eren molt temptadors!

No sé que més puc dir-vos: va ser una experiència molt enriquidora en companyia de més de cinquanta amics... què més es pot demanar?

Maite Puig. *Sòcia AMAC*

Darrera aventura 2017

VOLTAR PER CATALUNYA

CORRIOLADA PEL MOIANÈS: PRIMERA RUTA AMAC 2018

A veure... corriols i calçots, un dissabte de gener... impossible resistir-s'hi!

La família Rubió ja ho tenia tot organitzat a Calders per fer que el dia fós entretingut. Calders, bonic poble situat al cantó sud-oest de l'altiplà del Moianès que separa les planes de Vic i del Bages. Amb un bon grapat de masies habitades, és travessat de punta a punta (13kms) per la carretera de Manresa a Vic, hereva de l'antiga Strata Francisca, seguint en bona part un traçat paral·lel al riu Calders, i d'amplada per la carretera de Sabadell a Prats de Lluçanès. La població, situada actualment a la carena que fa de partió entre les valls del riu Calders i la riera de Malrubí, té un clima singular per la seva situa-

ció carenera: estius frescos i hiverns menys freds que a la plana, diferenciant-se, també, per la inexistència de boires. El vent és present a tothora, especialment la marinada, que fa de Calders un poble ben "ventilat".

Només arribar, descarregar remolcs i esmorzar al peu de la masia el Xaloc, ummm... croissants acabats de fer i "cafelito" calentet, que el dia ho demana, estant a més de 600m d'altitud amb el paisatge ben blanc pel gebre i amb una temperatura que convida a moure's i anima els cavalls més nerviosos. Sort que avui no fa vent i que hem "contractat" bon temps per la sortida.

Molts corriols....

Dit i fet, ens posem en marxa 61 cavalls, no és gens fàcil, però mes o menys anem tots a una i comencem la Corriolada! M'encanta el recorregut, 24 quilòmetres de passeig fent muntanya, passant per aigua i pujant i baixant corriols naturals en ple bosc, evitant el típic camí de pista. Cada cavall va al seu pas, i el ritme general és alegre, marcat per l'arabet del Joan que fa que la travessa es faci curta i tot. Corriol amunt, corriol avall, passem aigua, amb més o menys dificultat depenent del cavall. Més d'un té ganes d'una remullada, amb genet inclòs, i és que el sol quan surt fa que tin-

I també pistes.

guem ganes de fer el boig... quin perill... Però ben mirat, l'aigua la deixarem per la propera sortida, que a la platja segur que algú la provarà del tot. És un bon exercici pels cavalls, per sort tots acostumats i afables amb companys de passeig de vegades desconeguts, i cadascun amb el seu caràcter i afinitat.

A mitja ruta trobem restes romanes, unes tombes peculiars: obertura d'un retall a la roca natural, amb una planta aproximadament rectangular i dimensions variables, construcció d'una caixa de lloses lligades amb fang i consolidació de la mateixa amb terra i

pedres abocades entre les lloses i el retall respectiu. El cos de l'inhumat es dipositava directament sobre la roca natural i la caixa quedava tancada amb diverses lloses de coberta. Passarem també per diferents masies del Moianès, com el Canadell, el Mont-ros, el Rubió, l'Estrada, el Bellvei... quina enveja poder viure així enmig de la natura i amb aquest entorn.

Pel camí la vegetació autòctona de la comarca conserva alguns elements submediterranis força rars a la resta del territori català. És predominantment forestal, dominada per les pinedes de pi roig i pinassa i les rouredes seques de roure martinenc en procés de regeneració. Aquest paisatge forestal es completa amb un mosaic de camps de conreu i prats de pastura (sobretot petits camps de cereals de secà) de gran interès per a la diversitat biològica. No només ens acompanya, de fet, fa que tinguem la tradicional guerra de pinyes, projectils amigables que ens llencem els uns als altres, recuperant l'esperit de nen que ens surt cada vegada que ens ajuntem a l'AMAC i que ens encomanen els nostres genets més joves de ruta: el Lucas, de 13 anys, primera vegada que fa ruta amb nosaltres i el Juanjo Junior, que acaba d'estrenar els 10 anys, un autèntic veterà fidel a las sortides més animades tot l'any, uns cracks!

En un tres i no res, ja estem de tornada. Ostres! ...com passen les hores quan estàs gaudint amb els amics de quatre potes, però tot s'ha de dir... els calçots que ens esperen motiven el ritme i fan venir gana, ummmmm. I arribem a la masia el Xaloc novament, 80 persones per dinar, un àpat fantàstic a la porxada interior de la masia, tots junts i fent gresca, quina organització dels Rubió, bravo! L'Olga a més ens ha anat fent fotos i reportatge al llarg de la ruta, material que podeu trobar penjat al web de l'AMAC www.amac.cat, inclòs un vídeo molt "xulo" que el mateix dia tots podem veure al xat del grup, per recordar la súper-jornada ja quan arribem a casa.

I com sempre, toca tornar al dia a dia, descarregant cavalls i deixant tot llest per a la propera sortida, al febrer, amb tots els amics d'AMAC. Fins a la propera genets!

MariJo. Sòcia AMAC

NOTÍCIES

ASSEMBLEA GENERAL

Com és preceptiu en la nostra associació, el passat mes de novembre es va celebrar l'assemblea general. La nombrosa assistència de socis i la tria del lloc, el Castell del Remei, van fer que aquesta reunió anual fós tot un èxit.

Un cop exposats els temes de l'ordre del dia, es va passar a la part més lúdica i esperada per tots: el lliurament d'insígnies i trofeus als genets i cavalls pels quilòmetres realitzats durant l'any.

INSÍGNIES

La insígnia d'or és lliura a **Nathalie de Seras**, Vicepresidenta d'AMAC, una distinció molt merescuda per la seva plena dedicació tant a les activitats com a les tasques de la Junta durant aquests darrers anys i que ha de deixar per motius professionals. Moltes gràcies, Nathalie.

En la mateixa Assemblea, es nomena Montserrat Llongueras com a Vicepresidenta de l'Associació.

TROFEUS QUILÒMETRES:

GENETS

Primer lloc: Juan José Casado, amb 603,3 quilòmetres

Segon lloc: Juan José Garcia, amb 524,5 quilòmetres

Tercer lloc: Marijo Pérez, amb 519,5 quilòmetres

Reconeixement especial al genet participant de menys edat: Juan José García Olmos

CAVALLS

Primer lloc: Bruc, amb 611,3 quilòmetres (Montse Llongueras)

Segon lloc: Fosco, amb 510,5 quilòmetres (Maite Puig)

Tercer lloc: Carbonero, amb 504,4 quilòmetres (Juan José Garcia)

Nathalie, insígnia d'or.

Els genets guanyadors.

Els (cavalls) guanyadors... i el Toni.

Escoltant amb atenció.

NOTÍCIES

XXXII TROBADA - LA GARROTXA

Dies: 28-29-30 d'abril i 1 de maig de 2018

S'apropa el pont de l'1 de maig, i com cada any, tenim preparada la Trobada anual, aquest any a la Garrotxa i en col·laboració amb els Llampecs del Llémèna.

Us esperen quatre dies de rutes circulars per la Vall d'Hostoles. La Vall d'Hostoles està formada pels municipis de les Planes d'Hostoles i Sant Feliu de Pallerols, on es pot gaudir de fonts, gorgues, antics castells i històries de cabdills remences que cal conèixer. Una bona part de la vall està integrada al Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, sent un dels racons d'aquest espai natural protegit menys coneguts i al mateix temps més interessants de visitar.

Aquesta situació geogràfica, així com la bellesa del seu entorn, proporcionen les condicions idònies per a gaudir d'una gran diversitat de possibilitats lúdiques, culturals, esportives i gastronòmiques per a tots els públics.

A cavall d'aquests paratges meravellosos, descobrirem la zona volcànica de la Garrotxa, les Roques encantades, els gorgs de les Planes d'Hostoles i el monestir de Santa Brígida.

PROGRAMA

Dissabte 28 d'abril

Les Planes d'Hostoles - Mas el Sesqué - Masnou - Santuari de la Mare de Déu de la Salut - Roques Encantades - Masnou - Les Planes d'Hostoles (25kms. aprox.)

Diumenge 29 d'abril

Les Planes d'Hostoles - Puig Mateu - el Colomer- Font Pudosa- Ermita de Santa Brígida -Les Encies- Les Planes d'Hostoles (25kms. aprox.)

Dilluns 30 d'abril

Les Planes d'Hostoles - Cogolls - Font Pobre - La Cot- Can Bastants - Les Planes d'Hostoles (25kms. aprox.)

Dimarts 1 de maig

Les Planes d'Hostoles - Cogolls - Els Estanyols - Les Medes- Puig Rodó- La Font dels Sucals - Els Arcous- Les Encies- Les Planes d'Hostoles (20 kms. aprox.)

Us hi esperem a tots!
Llampecs del Llémèna

ENTREVISTA A FRANCESC LLORÀ

PREGUNTES QUE VOLDRIES QUE ET FESSIN AL VOLTANT DEL MÓN DEL CAVALL

Francesc Llorà, 35 anys, Les Planes d'Hostoles. Soldador. President de l'Associació els Llampecs del Llémèna.

1 D'ON ET VE L'AFICIÓ PELS CAVALLS?

A casa sempre hi ha hagut cavalls de tir, s'utilitzaven per les feines de pagès ja des dels meus rebesavis. No recordo el moment en què vaig pujar a un cavall per primer cop, sí que recordo però, i amb molta il·lusió, quan amb cinc anys els Reis em van portar un cavall i un carro. Amb un sac a l'esquena d'aquest cavall, vaig fer les meves primeres aventures fins a dia d'avui, on a casa tenim un bon ramat de cavalls.

2 D'AQUÍ A PRESIDIR UNA ASSOCIACIÓ DE TURISME EQÜESTRE?

Fa 4 anys que vaig conèixer aquesta associació pròxima a la zona on visc, m'hi vaig apuntar i vaig començar a participar a les rutes. El 2015 em van convidar a ser el vicepresident i, degut a canvis interns, el 2017 em vaig convertir en president.

3 POTS DEFINIR L'ASSOCIACIÓ ELS LLAMPECS DEL LLÉMENA?

L'Associació pretén gaudir de la natura, l'amistat i la bona companyia de gent als que ens agraden els cavalls. Som pocs i ben avinguts. Els socis participen activament tant en l'organització de les rutes, com en la presa de decisions generals de l'associació.

Durant les rutes, solem practicar els tres aires del cavall: pas, trot i galop. Sempre respectant els nivells d'equitació dels genets i d'entrenament dels cavalls. Fem rutes per tots els gustos, de més llargues a ritmes alts i de més curtes a ritmes tranquils, en llocs planers i en llocs muntanyencs. Tot això, gràcies a la gran diversi-

tat de socis voluntariosos que ens ho permeten. Inicialment, els socis fundadors residien gairebé tots a la Vall del Llémèna, d'aquí el nom de l'associació. Tot i així, a dia d'avui, hi ha socis de pràcticament tot Catalunya.

4 COM VAS CONÈIXER L'AMAC?

N'havia sentit a parlar sovint, i l'any 2016 vaig participar en una ruta i em va agradar tant, que el 2017 ja em vaig fer soci.

5 QUINA RELACIÓ TENS A NIVELL PERSONAL I COM A PRESIDENT DELS LLAMPECS AMB L'AMAC?

A nivell personal sóc un soci més i participo a totes les sortides que l'agenda m'ho permet.

Com a President, el que pretenc és col·laborar en el foment de l'afició als cavalls, tant ajudant en l'organització de rutes com vetllant perquè les activitats que realitzem des dels Llampecs del Llémèna siguin totalment complementàries a les de l'AMAC, evitant el solapament de dates de rutes en el calendari.

6 POTS RESUMIR COM ÉS EL TEU DIA A DIA AMB ELS CAVALLS?

Em considero privilegiat. Tinc els cavalls a casa i tots els de la família gaudim dels cavalls. Entre setmana puc muntar a l'estiu, a l'hivern l'horari no m'ho permet. Però els caps de setmana no me'n perdo ni un, muntem pràcticament cada dia, estiu i hivern.

VIATGES

HISTÒRIES D'UN PARAL·LEL

Algunes estrofes del viatge a Ítaca d'en Lluís Llach podrien definir aquest viatge:

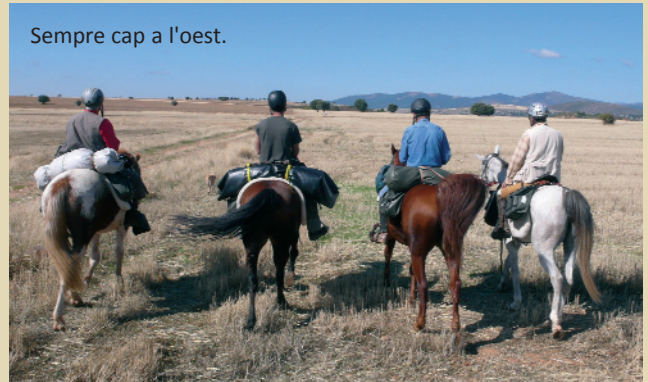
Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca,
has de pregar que el camí sigui llarg,
ple d'aventures, ple de coneixences...
ric de tot el que hauràs guanyat fent el camí"...

Prop de 1.600 km. Del 2011 al 2017. De la costa Mediterrània a la costa Atlàntica, seguint la línia del Paral·lel 41. Per antics camins i dreceres, lluny de les ciutats. Molts paisatges diferents, moltes formes d'entendre la vida en un món rural que viu de l'agricultura i la ramaderia. Moltes hores tranquil·les sobre la muntura per veure i viure aquest món. I... un dia arribes al final del camí, és l'Atlàntic.... ja no hi ha paral·lel.

Per què el Paral·lel 41? Tot va començar quan en els últims anys de l'ECAE d'Hospitalet (Escola de Capacitació Agrària Eqüestre) fèiem rutes d'autonomia pel sud de Catalunya. Una de les vegades ens vàrem endinsar a la província de Terol i, un bon dia, vàrem arribar a Hoz de la Vieja. A partir d'allà, va donar la casualitat que, enllaçant aquestes rutes, ens situàvem sobre el P-41, línia que era la menys il·luminada en mirar la Península Ibèrica a vista d'ocell.

Va ser d'aquesta manera com un grup de companys vàrem decidir que seguiríem aquesta línia fins arribar a l'Atlàntic.

Sempre cap a l'oest.

Sortint de les platges de l'Hospitalet de l'Infant vam travessar: el sud de la província de Tarragona, el nord de Terol, el nord de Guadalajara, el nord de Madrid, el sud de Segovia, el nord d'Àvila, el centre de Salamanca i, a Portugal, Guarda, Viseu i Aveiro, fins arribar finalment a Porto. Deu províncies i moltes històries. Amb calma, sense presses, al pas dels nostres cavalls. Val a dir que gràcies a ells vam trobar sempre les portes obertes allà per on el Paral·lel ens va portar.

El grup.

Destacar l'acolliment d'algunes persones com el Jose Romera, ja conegut dins l'AMAC, que ens va acollir a casa seva.

El Joaquín Fernández ens va ajudar a preparar l'últim tram del Paral·lel, els gairebé 600 quilòmetres de casa seva a l'Atlàntic.

El propietari d'una de les principals ramaderies de toros braus, ens va deixar la seva plaça de braus per descansar els cavalls i ens va acompanyar un tram del camí.

El senyor de San Felices de los Gallegos que deia que el seu era el poble de les tres mentides: ni santos, ni felices, ni gallegos !

A Mazarete (Guadalajara), ens van deixar el camp de futbol per dormir i el senyor del bar ens va preparar el sopar i es va posar vestit i corbata per servir-lo.

Un grup d'*hippies* d'un poble abandonat de Guadalajara ens va convidar a sopar quan ja no ens quedaven provisions a les alforges.

En un poble dins la Castella profunda, sense aigua ni a les fonts, ni a casa, no van dubtar en oferir-nos les garrafes d'aigua que tenien i que compraven al poble més proper a més de 20 quilòmetres.

Destacar també l'afecte amb què ens van rebre les persones dels poblets de Portugal.

Les anècdotes doncs ens van acompanyar al llarg de tot el viatge.

A Obón (Terol) on s'estava fent la carretera -fins aleshores només s'hi arribava per una pista forestal de 20 quilòmetres- ens van dir que feia un parell d'anys havien passat uns altres cavalls. Un soci d'AMAC, l'Àlex Alom, se'ns havia avançat!

I jo que creia que per aquelles contrades, després del Cid, era el primer viatger que passava per allà!

Dono les gràcies a tots els que m'han acompanyat en aquest viatge: la família Pi, la família Casado, l'Àlex Alom i també el grup de l'ECAE amb el que, sense saber-ho, iniciàvem aquest projecte.

Francesc Rabat

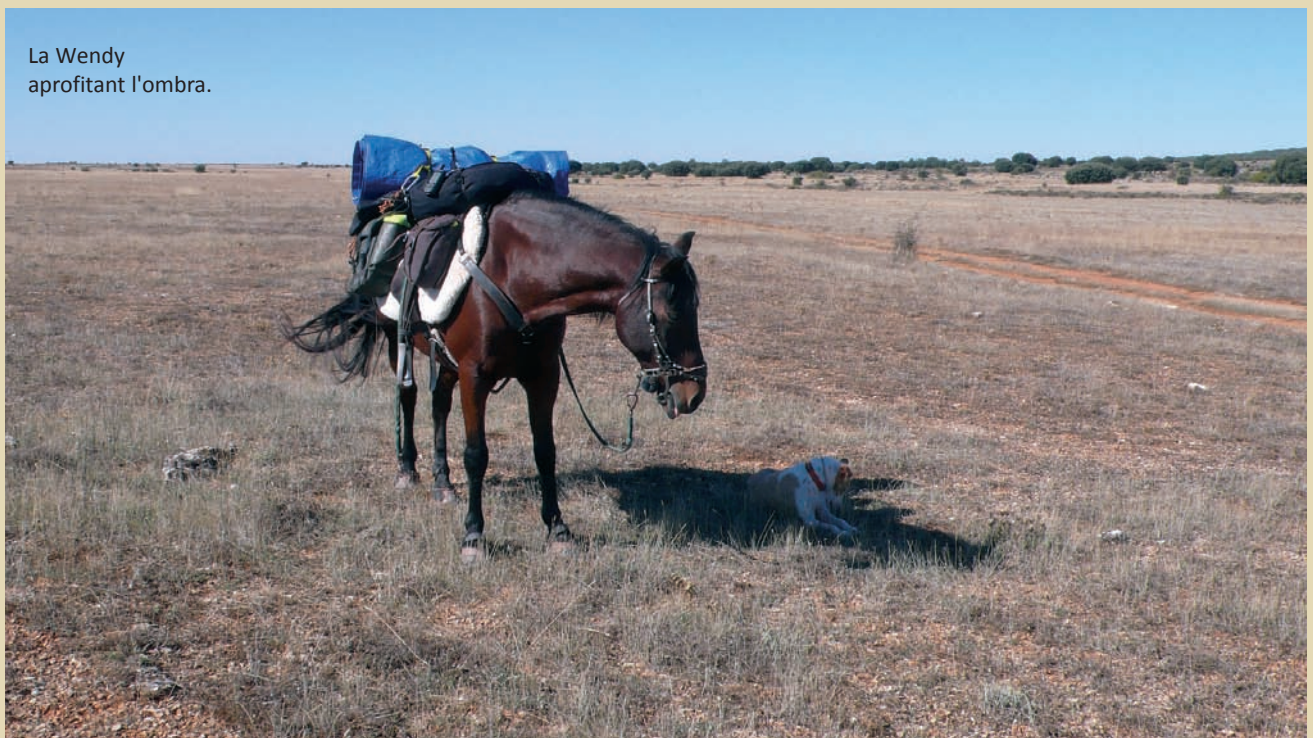
Entrant a Portugal.

Paral·lel 41

La Wendy aprofitant l'ombra.

EL MEU PRIMER CAVALL: *en Gino*

Em diuen els meus pares que, des que vaig començar a parlar, sempre que em preguntaven quin regal volia pel meu aniversari, deia: "Vull un cavall!". Era certament complicat ja que vivíem en un pis a Barcelona i a casa mai no havien tingut animals, així que la cosa devia ser difícil d'entendre per a ells, pobres.

Fa uns quatre anys, vaig decidir buscar un lloc perquè les meves filles tinguessin contacte amb cavalls i així va ser com vaig començar a fer classes jo mateixa. No feia ni sis mesos que muntava, un cop per setmana, que ja tenia clar que en volia més: més temps, més contacte i més intensitat amb els cavalls. S'havia despertat una afició, o millor dit, una necessitat, de fer cada dia més coses, aprendre més i gaudir més d'aquesta activitat tan genial. Dit i fet, li vaig dir al genet que m'estava ensenyant que volia comprar-me un cavall, tenir el meu propi company de rutes i el meu vincle personal. Millor no us explico la cara que va fer el pobre... segur que va pensar que m'havia begut l'enteniment i que era un caprici, donat que feia molt poc que havia començat a muntar. El cas és que el Paul em va acompanyar a buscar-ne un veient-me tan decidida i, després de provar-ne uns quants, vam tornar a veure aquell cavall trist, amb el que m'havia fet una foto el dia que el vaig veure per primera vegada i que portava de salva-pantalles al mòbil des de llavors... I així és com vaig decidir que el GINO seria el meu company en aquesta nova i madureta aventura.

Resulta que un dia, aquell somni que tens des de petita, esdevé realitat!

El Gino era cavall d'escola en una hípica vinguda a menys i que s'estava venent els cavalls. De capa "morçilla", creuat sense pretensions i carona trista, semblava una bona opció per entendre què és tenir un cavall, fer-te responsable d'ell, cuidar-lo, aprendre a muntar, fer vincle entre els dos. I va resultar que va ser ell que em va començar a cuidar, a donar afecte i a fer que l'estona que passàvem junts, curta o llarga, fós un autèntic "reset" personal del meu dia a dia. Quasi em feia de "psicòleg" en una etapa molt especial de la meua vida. Potser va ser ell que em va triar a mi, que ja ho he sentit de més d'un company genet, és com un instint que ens fa connectar igual que, de vegades, passa amb les persones. Vaig aprendre a intuir les seves reaccions; a saber què volia dir que girés l'orella dreta i la baixés, a preveure moviments quan

alguna cosa li feia por i a gestionar que tenia el seu caràcter, més del que semblava el dia que el vaig conèixer i que va posar-me a prova, com a genet principiant que era, més d'una vegada. Han estat tres anys meravellosos, hem fet classes de doma, carrusels, salt i, per fi, rutes amb l'AMAC gràcies a uns genets encantadors que vaig conèixer quan anava sola per la muntanya fent passejos amb el Gino.

Però clar, com totes les històries, han d'evolucionar. I vet aquí on arriba el problema. Després de tres anys de gaudir plegats, la intensitat va en augment, començo a fer rutes més llargues, més difícils i amb més intensitat física que la que el Gino pot resistir. Tot i que són animals meravellosos que ho donen tot per tu, arriba el moment de passar al que diríem següent nivell i trobo el Nuka, un angloàrab jovenet que té energia per la meua nova etapa de genet. I la realitat torna a fer-se present, no tinc la sort de viure en natura, on poder mantenir i gaudir de dos cavalls i toca prendre decisions, dures. Durant un any, el Gino torna a fer les activitats que no li representen un problema físic, a l'escola d'una amiga, on el puc visitar i passar estones amb ell... Però el vincle i la seva carona em fan patir. I novament l'AMAC surt al rescat. La sort de conèixer amics tan genials en aquest grup, fa que el Joan, un avi enamorat dels cavalls i company de rutes, pensi que el Gino seria un cavall ideal perquè el seu net Martí comenci la seva aventura de genet, aprengui a muntar i em proposa quedar-se'l a casa seva. Ostres, un nen, un vincle, un entorn natural amb espai verd i afecte a dojo... Just el tipus de vida que el Gino es mereix ara a la seva edat i resistència. Ha estat una decisió molt dura, em sento una mica "traïdora" per no poder seguir estant amb ell amb la intensitat d'abans, encara que sempre podré anar a veure'l, muntar o passar estones amb ell.

Gràcies Gino per aquest anys de company d'aventures, per ensenyar-me a gaudir del món dels cavalls i per fer-me millor persona. T'estimo! Marijo. Sòcia AMAC

Gino

Nova família

Nova vida.

